

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 14

Bây giờ là tháng Mười năm 2005, tôi đang ngồi trong quán nước viết bài cho kịp đăng tạp chí, lại một lần nữa đối mặt với thảm cảnh bị dán nhãn “người tốt[1]”. Trong khoảnh khắc, tôi chợt thấy mình có vô số tâm sự muốn trút lên bàn phím.

[1] Ý là khi chia tay hoặc từ chối tình yêu, cô gái thường hay nói những câu kiểu như: “Anh thật quá tốt, em không xứng đáng với anh!”

Mỗi lần không thể tiếp cận tình yêu mà mình coi trọng nhất, tôi đều nhận được những lý do khác nhau. Nói thực lòng, trong lúc vô ý, tôi đã sưu tầm được đủ các kiểu lý do mình bị đối phương từ chối... sở thích ấy thật quá đổi bi tình, mà cũng quá mức biến thái.

Tình yêu không phải toàn bộ cuộc đời, nhưng lại là điểm nhấn trong đời tôi.

Nỗi đau càng sâu đậm, chứng tỏ rằng tình yêu tôi trải qua càng trọn vẹn.

Mỗi lần trải qua một cuộc tình, tôi đều có được dũng khí chẳng gì sánh nổi, vấp ngã liền thôi phù vết thương một cái, sau đó đứng lên.

Bao giờ cũng theo đuổi cô gái mà mình yêu với tâm ý mong cầu “vĩnh viễn ở bên nhau”, đây là nguyên tắc tình yêu của tôi. Chính vì vậy tối qua, khi tôi tỏ tình với người con gái ấy, mặc dù vẫn bị người ta khéo léo chối từ, tôi vẫn không chùn bước, vẫn tin vào tình yêu tràn đầy nhiệt huyết độc nhất vô nhị của mình.

Từ quân ngũ, Liêu Anh Hoằng gọi điện về an ủi tôi, nói chuyện một lúc, Liêu Anh Hoằng nhắc đến nỗi khổ xa cách hai nơi Hoa Liên, Đài Nam của cậu ta với người yêu. Đôi trẻ ấy chỉ nhờ vào thư tín, mạng Internet và điện thoại, cẩn thận bồi đắp nỗi mong chờ vào tình yêu dành cho nhau, nhưng vì vẫn chưa gặp mặt, nên cảm thấy rất sợ hãi và bất an.

“Kha Đăng, tớ đang phiền muộn lắm, yêu xa thật là đáng sợ... tớ chỉ muốn đến Đài Nam tìm cô ấy ngay. Tớ muốn gặp cô ấy, nhìn cô ấy, nói chuyện với cô ấy.” Giọng

Liêu Anh Hoằng tràn ngập nỗi âu lo vì sợ mất người yêu.

“Xóc Lọ, tớ vừa chợt hiểu ra một chuyện này.” Tôi nhìn hình đại diện MSN của kẻ vừa bị dán cho cái nhãn người tốt, sống mũi cay cay.

“Cái gì?”

“Hồi trước lúc bọn mình đang yêu thầm Thẩm Giai Nghi ấy, có bao giờ vì bất cứ lý do gì mà rút lui không?”

“...không.”

“Nếu tớ dùng hết sức cầu xin cậu đừng tranh giành với tớ nữa, cậu có rút lui không?”

“Không. Vì đó là Thẩm Giai Nghi.”

“Không sai chút nào. Vì đó là Thẩm Giai Nghi.”

Đúng thế, đã bao giờ rút lui vì bất cứ lý do gì chưa? Chiều cao? Thành tích học tập? Khoảng cách?

Khi hồi ức tình yêu của tôi được viết ra dưới dạng một cuốn hồi ký, nếu như nó có ý nghĩa gì đó, thì chính là hy vọng những chàng trai cô gái đọc những câu chuyện ấy, đều có thể từ đó thu được một chút dũng khí để yêu.

A Hòa, tên tình địch mà tôi lo ngại nhất đã gầy đi, lại còn giở trò gian dối chuyển sang học khối Xã hội, vào lớp Bình chỉ cách Thẩm Giai Nghi có một bức tường, mỗi lần hết tiết lại phịa bừa một lý do sang lớp Hòa tìm Thẩm Giai Nghi tám chuyện. Sự việc này khiến tôi vô cùng đau đầu, cũng rất hối hận. Khỉ gió! Giá hồi xưa tôi không nghe lời Lý Tiểu Hoa “con trai là phải học khối Tự nhiên”, bây giờ có phải đã cầm chắc học cùng lớp với Thẩm Giai Nghi rồi không.

Coi thường sức mạnh của tên Đại ma vương Số mệnh, quả nhiên sẽ chuốc lấy vận

đen.

Không chỉ có thế, kinh khủng hơn là Thẩm Giai Nghi vẫn tiếp tục cao lên, điều này khiến cái thẳng chỉ cao một mét sáu tư như tôi thường xuyên rơi vào trạng thái hoang mang. Về sau, Thẩm Giai Nghi cao đến một mét sáu bảy, hơn tôi hẳn ba phân.

Ba phân ngắn ngủi ấy, sau này đã trở thành rào chắn mà tôi không ngừng nỗ lực muốn vượt qua. Thực tình là rất mệt mỏi. Khoảng cách ấy khiến tôi nhớ lại trong truyện manga H2[2], Kunimi Hiro mới đầu cũng thấp hơn cô bạn thanh mai trúc mã Amamiya Hikari...

[2] Bộ truyện tranh về tuổi thiếu niên của tác giả Adachi Mitsuru.

Kể bắt đầu rơi vào tình thế không thuận lợi như tôi đây, thực ra cũng không có kế sách gì đặc biệt. Điều tôi có thể làm, chính là tiếp tục đóng vai “bạn tốt” của Thẩm Giai Nghi, đồng thời tuân thủ theo hai nguyên tắc: không rút ngắn khoảng cách; không cố ý lấy lòng. Ngoài việc ấy ra, điều tôi có thể làm không gì ngoài ra sức cố vũ cho đám bạn xung quanh thẳng trước thẳng sau lần lượt vi phạm hai nguyên tắc lớn ấy.

Một hôm, sau khi tan học, một đám chúng tôi chơi bóng rổ ở sân sau nhà Hứa Chí Chương.

Chơi mệt rồi, tôi và Liêu Anh Hoằng dầm dìa mồ hôi ngồi sang một bên tán chuyện lãng nhăng.

“Liêu Anh Hoằng, tao thấy Thẩm Giai Nghi rất tốt, nói thực lòng, tao thấy mày rất xứng với cậu ấy đó.” Tôi cầm nước tăng lực tu ừng ực, dựa lưng vào bức tường bao quanh sân.

“Hả? Rồi sao nữa?”

“Mau theo đuổi người ta đi!”

“... thế sao mày không theo đuổi?” Liêu Anh Hoằng lau mồ hôi, nhìn tôi với vẻ mặt cổ quái.

Đúng thế, tôi và Thẩm Giai Nghi thân mật “trao đổi bài học” như thế, nhất định đã gây ra khá nhiều mối hiềm nghi.

“Nói hay lắm, nếu không phải Thẩm Giai Nghi đột nhiên cao vống lên, với lại thằng A Hòa quả thực là một đối thủ cạnh tranh quá lợi hại, tao cũng muốn theo đuổi Thẩm Giai Nghi thật đấy chứ.” Tôi cười cười, nhìn thằng A Hòa đang rảo bước lên rổ, đập bóng.

Khốn khiếp thật, thằng nhãi này vút đi được mấy cân thịt mỡ, tốc độ lên rổ cũng khá thật... tôi tuyệt đối không thể chơi bóng rổ với A Hòa trước mặt Thẩm Giai Nghi được, hừ hừ.

“A Hòa? A Hòa cũng thầm yêu Thẩm Giai Nghi thật à?” Liêu Anh Hoằng hơi ngạc nhiên, hạ thấp giọng nói.

“Có gì mà không nhìn ra chứ? A Hòa thậm chí còn chuyển sang học khối Xã hội!” Tôi nghiêng nghiêng đầu.

“Chà, mày biết nhiều thật đấy. Mà lúc nào mày cũng có bao nhiêu chuyện để nói với Thẩm Giai Nghi, tao thật hâm mộ quá đi.” Liêu Anh Hoằng nói. Thằng này mà bắt đầu nghiêm túc thì chỉ khiến người ta muốn ọe.

“Có nhiều chuyện nói thì có tác dụng gì chứ? Chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Tôi vỗ vỗ vai Liêu Anh Hoằng, nở một nụ cười thành khẩn, “Nói gì thì nói, nếu mày muốn theo đuổi Thẩm Giai Nghi, tao có thể giúp mày cung cấp tin tức tình báo, làm tai mắt cho mày.”

Tôi đứng dậy, nhìn Lý Phong Danh vượt qua hàng rào phòng thủ của cả bọn, xâm nhập khu cấm địa, ném bóng vào rổ một cách ly kỳ.

“5 – 3, Over!” Đội vừa thua lúc này vào sân.

Tôi đứng trên vạch ném phạt, A Hòa thở hỗn hển ném bóng cho tôi, tôi thông dong đẩy bóng cho Liêu Anh Hoàng đang chờ sẵn ở ngoài vạch ba điểm.

“Cố lên, đừng để thua đấy!” Tôi nhướng nhướng mày, lưng cúi xuống.

“Hô, bắt đầu!” Liêu Anh Hoàng đập bóng xông lên, liếc mắt nhìn A Hòa.

Cứ vậy, chỉ cần có cơ hội, tôi lại cố vũ cho đám bạn quanh mình chớ nên để lỡ tuổi thanh xuân tươi đẹp, lần lượt từng thẳng một đặt chân lên con đường theo đuổi Thẩm Giai Nghi, tạo cho tôi cơ hội giúp cô “xử lý rắc rối về mặt tình cảm.”

Chẳng hạn, mỗi lần đến giờ gia chánh, mọi người chia nhóm nấu ăn, bao giờ cũng không quên chuẩn bị thêm một cái bát nhựa cho Thẩm Giai Nghi, cứ có món mới ra là xúc ngay vào bát, hăm hở mang đến cho Thẩm Giai Nghi thưởng thức.

Chẳng những thế, những lúc ân cần xum xoe, bọn chúng còn đua nhau xem đứa nào nhanh hơn, chỉ sợ chậm chân đi sau sẽ không thể hiện được sự quan tâm đối với Thẩm Giai Nghi... hoặc là, chậm một bước, sẽ không kịp nhét đầy cái dạ dày của Thẩm Giai Nghi bằng món ăn do chính mình xào nấu.

“Hôm nay lớp Bình cũng có tiết Gia chánh, thẳng A Hòa thế nào cũng...” Lúc đi qua bên cạnh bọn Liêu Anh Hoàng, tôi tựa như bóng ma hờ hững ném lại một câu như thế.

Có thẳng vừa hết tiết liền bưng khay thức ăn xông vào lớp Hòa với tốc độ như thi chạy một trăm mét, đứng nhìn Thẩm Giai Nghi ăn hết trước mặt mọi người rồi mới chịu đi về. Có thẳng giữa giờ giả bộ xin đi nhà vệ sinh, rồi ôm một đồng thức ăn sang lớp Hòa, rón ra rón rén ngồi chồm hồm sau bức tường, thấp thỏm đưa thức ăn vào qua góc cửa sổ, quá trình ấy rất giống đội cảnh sát đặc nhiệm đang tấn công giải cứu con tin.

“Tao còn lâu mới giống bọn mày.” Tôi cười thầm trong bụng.

Mặc dù, có lúc tôi cũng không kiềm chế được, hờ hững đặt món ăn do chính tay mình nấu bậy nấu bạ đến trước mặt Thẩm Giai Nghi...

8 rưỡi tối, phòng học buổi tối, lại đến thời gian cho đôi bạn trẻ vô tư.

Tôi và Thẩm Giai Nghi ăn bánh quy kẹp trong tiếng quạt trần vù vù.

“Tớ thật sự không thể hiểu nổi, tớ tốt như vậy sao? Lúc này lẽ ra cần tập trung học hành, tại sao lại cứ thích phân tâm vào chuyện tình cảm thế nhỉ?” Thẩm Giai Nghi chau mày, giọng bất lực.

“Ờ, người ta thích cậu thì có gì là không đúng chứ? Đã yêu thích thì làm gì có chuyện phân biệt thời điểm thích hợp hay không?” Tôi nghênh ngang nói, ở một mức độ nào đó, cũng có thể xem như đang biện giải cho chính mình.

“Nhưng mà Trương Gia Huấn, cậu ta, gần, như, ngày, nào, cũng, gọi điện đến nhà tớ, chẳng biết cậu ta muốn nói gì với tớ nữa, mà tớ lại không tiện dập máy, thật là phiền quá đi mất!”

“Ha ha, Trương Gia Huấn nó hơi bị hâm hâm đấy, nhưng mà nói thật nhé, chẳng lẽ cậu thích mình bị ghét à?”

“Tớ có làm gì đâu, sao lại bị ghét được?” Thẩm Giai Nghi không thể chấp nhận.

“Đúng vậy, cậu chẳng làm gì cả, sao lại cứ được người ta thích thế nhỉ!” Tôi lẩm bẩm.

“... Tớ chỉ muốn được yên tĩnh học hành thôi.”

Ngắm nhìn bộ dạng phiền não của Thẩm Giai Nghi, thật đúng là một thú vui rất dị thường!

Ngoài tôi ra, Thẩm Giai Nghi không tìm được người nào khác để giải bày những chuyện này, vì cô cảm thấy ở tuổi mình mà nói chuyện “tình cảm trai gái” thì cực kỳ trẻ con, cô cũng khó lòng thổ lộ được với những đứa con gái khác. Còn cái thằng trẻ con như tôi thì vừa biết hết tất tật mọi chuyện, lại còn tỏ rõ là không hứng thú gì với Thẩm Giai Nghi, chỉ là một người bạn tốt chết tiệt...

Những phiền não ấy của cô gần như đều do một tay tôi tạo ra, tôi có thêm “nghĩa vụ” làm “ông mối” cho Tạ Mạnh Học, Tạ Minh Hòa, Trương Gia Huấn, Liêu Anh Hoàng, Hứa Triết Khôi, Đỗ Tín Hiền, thường xuyên không biết mệt mỏi giới thiệu cho Thẩm Giai Nghi biết ưu điểm của chúng nó, cũng như phân tích động cơ đáng yêu đằng sau hành vi theo đuổi của từng thằng, hy vọng Thẩm Giai Nghi ít nhiều hiểu được những hành động nảy sinh vì tình cảm của chúng dành cho cô.

Nhưng tôi càng nhiệt tình giới thiệu, Thẩm Giai Nghi lại càng khó chịu, phản tác dụng một trăm phần trăm.

Nói thực lòng, nếu không tính đến động cơ bên trong hành vi cố gắng làm ông mai đó, tôi thật sự là bạn tốt của bọn con trai kia: cực kỳ nghĩa khí, không lấy của chúng nó một xu nào. Nhưng mà tôi thật sự rất xấu xa, hê hê!

Ăn gần hết hộp bánh quy, tôi đột nhiên nảy ra một ý tưởng hay ho.

“Thẩm Giai Nghi, nói như vậy, cậu rất tự tin với mấy chuyện chăm chỉ học hành đúng không?”

“Thế là ý gì?”

“Không có gì, tớ chỉ muốn đánh cược với cậu thôi.”

“Đánh cược?”

“Đúng thế, chúng ta so tài ba môn khối Tự nhiên và khối Xã hội đều có là Quốc văn, tiếng Anh và Toán, lấy điểm thi lần tới cộng lại, đo xem ai điểm cao hơn, thế nào?”

“Trẻ con đúng là trẻ con, nhưng nếu so điểm thì... tớ tiếp nhận, đằng nào cũng chẳng thay đổi được gì. Nhưng mà chúng ta cược cái gì nhỉ?”

“Kì kì, cược một tuần sữa bò!”

“Được đấy, chơi thế nào đây?” Thẩm Giai Nghi hiếm khi nào đáp ứng rồi mới hỏi rõ chi tiết như thế này, có thể thấy cô cực kỳ tự tin với thành tích học tập của mình.

“Người nào thua, mỗi ngày phải mua một hộp sữa tươi, tự mình mang đến lớp người kia trước tiết một. Thời hạn trong vòng một tuần.” Tôi nhìn Thẩm Giai Nghi với ánh mắt mờ ám.

“Nhưng tớ không thích ngày nào cũng uống sữa tươi không đường, tớ muốn lúc thì sữa tươi hoa quả, lúc thì vị sô cô la cơ.” Thẩm Giai Nghi nghiêm nghị nói.

“Này... vừa vừa thôi, cậu tưởng cậu thắng chắc rồi hả?” Tôi khịt khịt mũi.

“Tớ cảm thấy làm cậu thiệt hại như vậy, rồi lại bắt cậu mua sữa cho tớ uống mỗi ngày, chắc tớ sẽ áy náy lắm.” Thẩm Giai Nghi nói một câu mà chính bản thân cô cũng phải bụm miệng cười.

“Có giỏi thì cứ cười đi. Thẩm Giai Nghi, hóa ra cậu cũng biết kể chuyện cười cơ à?”

Nhưng mà đừng quên, bây giờ ai đang ngồi đối diện với cậu cùng giải đề Toán đấy nhé? Tiếng Anh thì đây được xưng là cao thủ đệ nhất khối rồi. Còn môn Quốc văn... thật là ngại quá, tương lai tại hạ sẽ trở thành tiểu thuyết gia, từ thời bấy giờ, môn Quốc văn đã rất lợi hại rồi. Thi đấu ba môn này, nếu nghiêm túc tính toán ra, chỉ sợ phần thắng nghiêng về phía tôi nhiều hơn.

Trên thực tế, dù thắng hay thua, chỉ cần tham gia vào trận đánh cược này, là tôi có thể coi như hoàn toàn thắng lợi rồi.

Nếu thắng, tôi có thể hằng ngày đứng ngoài cửa sổ vẫy tay với Thẩm Giai Nghi ngồi trong lớp.

Đó sẽ là, một buổi sớm tràn trề sinh lực đến nhường nào.

“Vậy quyết định thế nhé.” Tôi giơ tay ra.

“Quyết định.” Hai ngón tay ngoắc ngoắc vào nhau.

Kết quả thi cuối tháng được công bố, lễ phát thưởng diễn ra vào buổi tập trung đầu giờ.

Trên bục sân khấu, Thẩm Giai Nghi ngượng ngùng nhận lấy phần thưởng của học sinh điểm cao nhất trường, còn tôi chỉ có thể ngoan ngoãn đứng dưới, nhìn người con gái trong lòng vẫn cách mình một khoảng khá xa.

Sau đó, tôi thua mất một tuần sữa bò vì kém có mấy điểm.

Trước giờ tự học, tôi đeo cặp sách cầm theo hai hộp sữa bò vị hoa quả, đi thẳng đến lớp Hòa, đứng bên cạnh cửa sổ vẫy vẫy tay với Thẩm Giai Nghi đang học từ vựng tiếng Anh.

Thẩm Giai Nghi bước ra, cùng ăn sáng với tôi ở mé hành lang.

“Cảm ơn nhé, tớ đã bảo là sẽ làm phiền cậu mà.” Thẩm Giai Nghi cười tươi nhận lấy hộp sữa vị hoa quả, đưa cho tôi bản photo giáo trình Toán ở lớp học thêm, trang giấy gấp bên trong có các vấn đề đã được đánh dấu và mảnh giấy nhỏ ghi lời trao đổi.

“Còn lâu, lần sau chúng ta chơi lớn hơn đi.” Tôi cũng bóc hộp sữa hoa quả của mình ra.

“Vẫn muốn chơi tiếp à?” Thẩm Giai Nghi không khách khí, bóc luôn hộp sữa tươi của tôi ra uống.

“Đúng vậy, nếu không phải lần rồi tớ bỗng dưng quên mất bài chứng minh đó phải giải như thế nào, giờ chúng ta đã đứng ở trước cửa lớp Trung, uống sữa tươi cậu mang đến rồi.” Tôi bực bội nói.

“Được thôi, vậy lần này cực cái gì nào? Vẫn là điểm ba môn Văn Toán Anh cộng lại chứ hả?” Thẩm Giai Nghi cười thành tiếng, trên môi có một “hàng ria” màu trắng, thật đáng yêu đến ngã ngửa ra mắt.

“Đúng, chúng ta cực...” Tôi làm bộ làm tịch trầm tư, thực ra, đáp án đã nghĩ ra từ lâu rồi.

“Nhanh lên nào.” Ánh mắt Thẩm Giai Nghi có vẻ rất mong đợi, rõ ràng, hẳn là chuyện liên quan đến thành tích học tập, cô đều không từ chối.

“Nếu tớ thắng, cậu phải buộc tóc đuôi ngựa lên cho tớ. Nếu tớ thua, tớ sẽ cắt đầu ba phân.” Tôi kiên quyết nói.

“Buộc tóc đuôi ngựa thì có gì đâu chứ? Nhưng mà tớ cũng muốn xem cậu cắt đầu ba phân lắm. Được thôi, quyết định vậy nhé, cậu chuẩn bị cạo đầu đi là vừa.” Thẩm Giai Nghi xem chừng rất vui vẻ.

“Thỏa thuận thế, cậu phải buộc tóc đuôi ngựa cả tháng đấy nhé!” Tôi nhướng mày.

Đúng lúc tôi và Thẩm Giai Nghi ngoắc tay, A Hòa đeo cặp sách xuất hiện.

“Ồ, trùng hợp thế, ăn sáng chung nào.” A Hòa cười cười đặt bữa sáng của nó lên lan can.

“Ừ, cậu nhìn này, đây là sữa bò Kha Cảnh Đằng thua tớ đấy.” Thẩm Giai Nghi đắc ý khoe hộp sữa vị hoa quả đang cầm trên tay, bắt đầu nói chuyện với thằng A Hòa “lúc nào cũng hiểu biết”.

“...” Tôi trợn mắt nhìn A Hòa.

Cái thằng tình địch kia, mày cũng thật nham hiểm, đừng có mà nương theo chiến thuật của tao rồi cắn trộm đấy nhé!